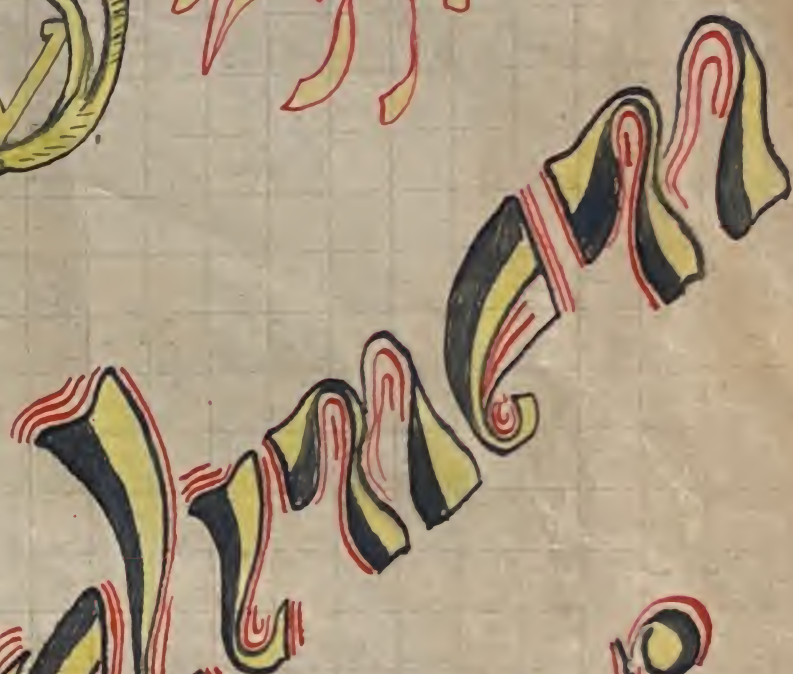

Wachsen Gächel jonne

Levinie mi

12345

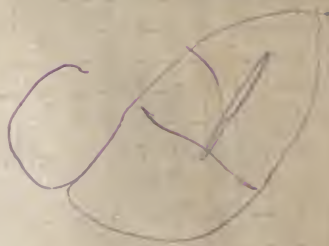
kkk rrr

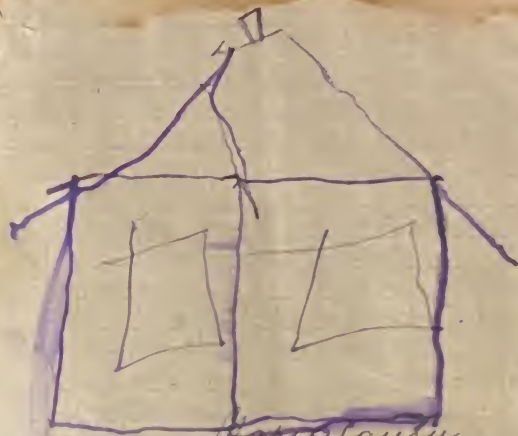

Tota, nisi ~~mut~~... ~~suomestalo~~ ~~nyntyvä~~
se kasvaa, se ryhtää, se välttää.

~~My~~ ~~äme~~ ~~Rayala~~, Vienan rannat ja maat
yles suuri on Suomen valta.
Sen aialla se väkivalloitat saa,
pais ~~valloitten~~ ~~taivahan~~ ~~alla~~,
Sen leijonahapsi, Jaakarin,
känvareet ~~antavat~~ ~~kantaa~~
Yks. pauhun kenttien hurmeisten,
pää nousevan Suomen rantaa.

Marssilaulu

Sotapojat marssii, katuksiet
 kilkkap, neitokset me alkunassa
 nenähiinaa vilkkaa, no vasen,
 no vasen, no vasen, no vasen,
 siellähän on alkunassa liehu-
 massa, kultakassa, siellähän
 on sotapojan aarre armahin.
 Heipä heijaa, heipä heijaa, kun
 siitsentoista vuotisona on meito
 kaunehin, vaan tuota en mä
 huoli omaksein, emmä en. Ai, ai,
 ai, se hauska on, se hauska on,

ai, ai, ai, se hauska on, se hauska
on, ai, ai, ai se hauska on, se hauska
on, kun neito saapi pojan sussiön,
niin se on

2. Kersanttimme äygy, säilyttäkää
tehti, päitämme vain kääntää, ak-
kunoiden makti, no vasen, no vasen,
no vasen, no vasen, siellähän on ak-
kunassa, liehumassa, kultakassa, siel-
lähän on sotapojan aarre armahin.

Heiprä heijaa, heiprä heijaa, kun
seitsentoistatuntia on neito Hau-
nehin, vaan tuota en mä huoli omakseen, emprä
en. Ai, ai, ai, se hauska on, se hauska
on, j. n. e.

3. Neitoset ne meille herkkujen-
sa tuovat, taistelun kun meunään,
sukkasenkin suovat, no vasen, no va-
sen, no vasen, no vasen, siellähän on
akunassa liehumassa, kultakassa.
siellähän on sotapojan aarre armahin.
Heiprä heijaa, heiprä heijaa, j. n. e.

4. Kanaatit ne räiskyy tuli
meitä pyyhkii, neitoset ne ak-
kunassa nenälinnaan pyyhkii,
no vasen, no vasen, no vasen, no va-
sen, siellähän on akkunassa, lie-
humassa, kultakassa, siellähän
on sotapojan aarre armahin.
Heiprä heijaa, heiprä heijaa, kun
seitsentoista tuntia on neito Hau-
nehin, vaan tuota en mä huoli o-
makseen, emprä en. Ai, ai, ai, se
hauska on, se hauska on, j. n. e.

5. Kun me sitten Herran, tais-
telusta tullaan, neitosemme ar-
maat, naidukki jo luullaan,
no vasen, no vasen, no vasen, no
vasen, siellähän on akkunassa,
liehumassa, kultakassa, siellähän
on sotapojan aarre armahin.
Heiprä heijaa, heiprä heijaa, kun
seitsentoistatuntia on neito
Kaunehin, vaan tuota en mä
huoli omakseen, emprä en. Ai, ai,
ai, se hauska on, se hauska on, j. n. e.

Kirjuriemi 18. 7. 1935. Lääkäri Huttunen U.

KKK/VJ P. 4 Alimpru' Cuvaro 26. 7. 35

Res. da Estelina Villar

Unhoitus

Kun näin täss' heikkoo hahmotele,
ja maljat ne vaaktoele.
Kun näin täss' jo polttaa turka suo,
kohta sairastu viel' luttu lohduus.
Ei minun on, lyhyt väen
kurran päättävä kuolehon
Ajan armahan, älyt minissä ne
sulle nyt heijastaa
Jus oi, vaikk' on, taatu maljakon
vaaktoisaa.
En minissä unhoan suo,
siks maljan pohjastaan juo.

Unelmien — Tango.

Kun sua muistan millain,
 For melussani silloin,
 laulu tää ihmeellinen
 Nä ensikerran, kun sinä,
 kukaan lauloit hymyhuuluis,
 Sen muistoksi meidän sydämeen.
 Kun kansas elis hietken,
 tein äisen aineen rietken,
 kiivaasti sydämeeni löi.
 Siksi aina muistan taas hietken,
 päivän ja myöskin Aina.....

Kun kukaan unelmien tango,
 soitettavan milloin vain
 Niin kanssani tuon kukaan tango,
 taussin unelmissa ain.
 Rinnallasi elän taas tuon hietken,
 jota koskaan unhoittaa en voi.
 Niin unelmien tango,
 melussani aina soi.

Unten maa

Suys illoin vaan purppurassa,
Mähdä saan unten maan.
Joutrenon tie sinne vain vie,
Onnemme siellä lie

Siellä ainiakin riemus
ja rakkaus kaihtua ei
Hoskaan vois
Suys illoin vaan mak-
dä saan, onnen, unten
maan

Hivimiesstä 19.8.35

Pas an Eskelinen V.

Hevos paimen

Pusta jälleen yskösi turmo-
me, mustiada kiihkos koh-
telee. Yksin jinnä pustan poi-
ko yksin istun armasta aa-
tellon. Armasto tusta ällöi-
sä lusto - mua ei ota vaik-
ko valansa sulle vainoi.
Sua vain taistohon päivin,
ainin lempimyt on valheen
mulin, hymyilevin. Hyvä-
sti jaa tyttöni mun, aamu
kun saa, niin tunteina jo
ratmellaisa kiitäö yllä pus-
tan poika. Hyvästi jaa
melma tää Onnen me
päivät ijäksi jäivät, kos-
kaan hukko palaji en

J. Helinen

Lempeni kukka

Sulle lempeni kallis kukka,
 minun laulun hellimmin
 Oi tytteni vaalea tuk-
 ka, mis' muistuttaa en voi
 Minä laulaa tähden sulle
 sydän lempeni välehen
 Se kuiskaa illan tullen, min-
 väskki kirkkaan veen

Täden kirkasto puutaa
 pitkin, minä kuiskaan
 hurskas käy
 Oi miksi, oi miksi mi-
 itkin, kun kuusan viina
 ei näy. Siunna hurska-
 si tahtoisin tulla, sinne
 tyrmäisen vetten taa
 On turkaa ja surua
 mulla, sydän haavat
 ne aukeaa

28. 8. 35

Sytämmei vattias

Sundello kai pään armokin suo,
 kieltäkö so nyt tohtisit minä
 lempia so juuri kysyt minä
 Sundello kuka nyt halojan suo
 Nam Sundello, armokin suo,
 kysyt minä
 Sytämmei vattias
 Vain, armokin, armokin olet.
 kin ain.
 Lommuin, suo lommun, he.
 28. 8. 35
 Minä, Sundello, Sundellman
 kirkkaan pään

28. 8. 35

Sytämmei Vattias

Valkea silta
Helsinki

Yli valkean sillan käy kulkuni
rantalan vesi. Hämmä hohertus
kuntain silloin, lyö laumut
hiljällä. Pöytä värjui ja
silmiä ympäröi kirkas kausi-
kunnan. Hän vieras kuko-
si, kumpu, ja verkko kätöillä.

Pun valke, valkeo silta
on muistotso katto.
Siellä ennen joki ai-
ma silloin, kätö
sydäin. Siis' vallo
muo maito kausin
muistotso amokan kuu.
Hän huijille suudel-
man paimon, värjöö
vanha puna.

Sunnuntai 25.9.95

Eskelmy Viktor

Saimaan veet

Kirkkaat on Saimaan veet,
illoin häipyvät mabet,
sammumiset lopp' tyyni
sauh' tus muistot men-
neet mieleen tus.
Päntöisin poutas pois,
rantahan auran maan
Puskot on sammumiset,
sammumiset Saimaan
veet

Jääkärim laulu.

Käy rohkeana taistoon missä
suomen, Moskka jalkoa tuntea ei
Kakka naisen puu, taikka hirsipuu,
yhti tyyni ainiaan.

Pois orjien kahlissa päästi,
mon tervon ääni se on
Päntöin pyysi äin' se on tahtomus
vain, ikeen alle kun taivuta ei.

Meille mustis lämpö autaa,
metri lauluista lempeät soi.
Majot pohjahan siis, surut
pikkoin hii, meitä oltiin
taistelat äin'.

Mitä totua kiihimme armaat,
meitä oltamaan uupumet on.
Hidat siviili vi, voin se kaittaa ei
Sydän jääkärim on suruton, kyllä on.

Hyi laulan on nimeni on ääryne
jota ikälukko laulella saa.
Kyllä nimeni-pajat tii' et' on se itäminen
jolla päivien-päät pöivät jätel' on, kyllä
19/7-35. Jääkäri Karttunen Leo.

Saimaan neet.

Shickaat on Saimaan neet,
illoin käsipyöryt maikat
sammummet. Tysä työnsi
sauhä tus ruihivistot man-
neet mieleen tus.
Puhtrivin poutas pois,
rantahan aumen maan
Puskot on sammummet,
kummeltas Saimaan
neet

Jääkärim laulu.

Minä rohkeana taistoon miss
muonin, karka jalkoa tuntea ei
kohta naisen suu, taikka hirsipuu,
yhti tyynen ainiaan.

Pois prjunden kahleista päästä,
vnen tervehen ääni se on.
Päihin pyysi äin' se on talitonne
vain, ikeen alle kun taivetta ei.

Meille muotis lämpöä antaa,
meitä laulusta lämpyät soi.
Maajat pohjahan siis, surut
vikkois kii, meitä oottavi
taistelut äin'.

Meitä kotona heilimme armaat,
meitä oottamaan uupumett on.
Heidät siviili vei, vdaan se häitää ei
sydän jääkärim on surutou, kyllä on.

Kyt laulan on ruineiden värssyyn
jota ikälukokka laulella saa.
Kyllä nusi-pajat ties ette on se isänin
jolla päivistä risat risat jäljel' on, kyllä
1917-35. Jääkäri Kerttunen Leo.

Kleines Kadett.

Kleines Kadett, Brust heraus
früh schon ins Bett, früh hinaus
Dass es nicht vorkommt
wenn der Major kommt
dafür bist du ein Soldat
Kleines Kadett exersier,
immer adrett, salutier.

Trommeln gerührt an, nach Hause marschieren
und denn singen alle Mann für Mann
Kamerad, wir sind die Jugend
Kamerad, wir sind die Zukunft
Kommt auch der Globus langsam in Bewegung
wir haben Zeit, denn wir sind noch jung
Kamerad, wir müssen marschieren
Kamerad, wir müssen alle spüren
Wenn die Welt auf Sorgenfällen liegt
so kommt es morgen wieder frisch vergnügt
Kamerad, wir sind die Jugend
und die Jugend siegt. 11. 8. 33.

Kulkijan Kaiho.

Mun metsän polkuja astelen
ja aakkunasi alle jään, niin
halseesi lempeän kohtasin
ja herkkaisen hymysi nään.
Se nostatti riemun rintääni,
loi kiivaamin sydämmeni,
Sinut tahtoisin rinnalleni
kulkemaan ja veisin sun
Onnelaan. — — —

Maan koskea sinuhun en mä
saa, käy sivuitse kulkijantie.
Mun utuiset uneni raukeaa
ja tuuli munhaaveeni vie.
Se nostatti tuskani mun rin-
tääni, loi kiivaamminkin sydäm-
meni. Sinut tahtoisin rinnal-
leni kulkemaan ja veisin sun
Onnelaan. — — —

7 Kirje heilalle

91
Kirjeen, jonka sinä kirjoitit sen
jännin minä tälle jo kuitun-
kin uudestaan - ja kaitsevat antoo
sydäni minä tälle. Kirje tuntu-
i jo myrskyssä vain, muu aat-
telin sen aineksen maljoja ma-
joja ja kinnasta arvan kokee er-
kulluun, mille kaitsevan rikk-
kiä tain

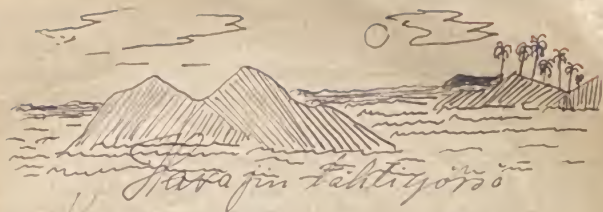
52
Kirjeen sain mo Darmstadtin
se, juna, kun se oltiin Raate-
nan - ja oattelo - ette jilloin
tähden jo tui naiset kokee Espan-
jan. Olet kuseien vielä haunut
kunnon tulipannan, sen le-
tio kus muiden tain. Olet tui
jo tui tui kun kunnas kokee
orinan tui, minä myrskyssä vain
nito kaitse lin

Myrsky kun alas rafi purji-
to, minä palain nyt en allu kaan.
Mulle aineksen paitai kapi pit-
venkin, kun gu kirjien tui
mudestaan. Eivät palmeran-
tain iunmut en oä muu vis-
tellet en hyvätyyjoän en oä
tunteut. Simon kirjien ai-
no oli kaitsevan, n on kaitse-
ppo rikki, kuitun

Mikö kunnua sinun pääri-
nello pyöroän sai, oato
kainta, ku allu kaan!
Ette, kokee shis muu pa-
rempi, vai - sinä Ette, n on
kunnon maakaan!
Ja oot ollut mulle myrsky-
kyiden kirstu raukainen,
muu ylikaisen ylikin kokee
tan - ja oot kun tui kaitse-
van kokee kaitsevan, minä oton
sinut kuitunkin - - - !

V. J. P. a. u. tui 12. 9. 35.

Pu. a. Ekelin V. J. P. a.

Harajin Tähti-yörri

Kun taas tulin taas
 etelän yörri ja sailot
 toiskun sailoon dequimin
 Ym sailot kirkkoat laistoo
 Tähti-yörri sailot sailoon
 soivat yösti Harajin.
 Nii rautamolla ja pal-
 min alla, nua luumun
 Hula tytti rautain palt-
 tosin. Toss sailoon palkin
 soi daganunin rautoon, ja
 Porallisan toon, yörri Harajin.

12. 8. 35 Des. an. Ishelina V.

Ton satamasto!

Päänn tuulta ja tuuskua laivam-
 me tää se uspan jälleen ymmis-
 lää, ja sataman sailot ne kark-
 senne ja hiljallun häpyen
 hämälän ja nevat me lammalla
 suukkoja so, ne varmaankin nyt
 unelmaa
 Päänn käynyt an aina mut surra
 me ei kasmunpaikkaa aina
 huolit ovat pama ei, hyp he

Laitakaupungin lapsi

Laps' laitakaupungin,
 et pääse taisten laihin,
 sin haussasi ain,
 käy puute rinnakkain.

Tä kapaleit sanaa hellää,
 mökkusi matalaan.

Ei aikaa kenellään,
 se köyhän lasta lohouttaa

Res An 28755
 K.L.

Arpiset haavat
 (valss.)

Anna arpisten haavojen alla,
 mitä auki et repiä saa.
 Anna muustojen katherain kuolla,
 kosta hiljalleen pois kark' unhoittaa.
 On särkynyt silmyn kaimet,
 mitä kiel on nyt katkennut
 Sen sävel niin hikka ja hella,
 jo iäksi on vaiennut

Kirj. Res An Laasanen K.

Jo syksy synkkä on,
 pois lintuset elän luntaa.
 Vain kaipuu loputon,
 mun rintahaili jää.
 Pois parhaan ystävä,
 vei syksy tultessaan
 Niin yksen tänne, ään
 mä häntä ain kaipaamaan

Meidän Maija

Jos kahlits' päätimme parhaan
 Ei lis, jo vait' on jo vupsu päällä.
 Niin ilpeesti pilkaamme vain,
 vaikkakin purnsillo tällä. Ja
 Kellamun tunti se riemurupus kunki,
 kun skoolatun Maijalle hei!
 Mut' hienumpaan laasaan on vaihtais
 nyt Maijaani khei.
 Tiks' laulau niin kermasoti
 Maijastain jo jungmanni ajastain.
 Tämä meidän Maija on forissi
 herrassaan verratak, jos kiva
 sursummat laivat siilaapi vait
 piit' emme huoli lais, tiks' vait?

Jos Espanjan rautien me seilat-
 tihiin, vai pakkele mullaiset vuit.
 Tiks' ah seipisillä on viihättäviä,
 jo kichitew soi tamburinit. Seis,
 seis Danna, vai tuollainen Hanna!
 Nyt poiketa tui purra ei.

Majo lampat jos näytän, jo mi-
 not näytän, sinä perhe! sin
 silloin voi! Mutt' lampen hen-
 täällä luottaa voio, luo Maijan
 siksi tähden pois. Sillo meidän
 on piki perheeseen verraton.
 Jos sinä suurenmat laivat milaspi
 orain, sit' enne kuoli laiv, Eino vain?

Majo pihkadamunin priistessään
 pöytänsä, niin pöytäni Minin
 kastrullin kyllä. Hän tahtoi minun
 priistiksensä perilleen, mutt'
 pöytäni taasikin minä kyllä.
 Hän minä tuli kammitatit, minä
 pöytänsä tahtoivat Mai.
 Mutt' minä olen minä kyllä, sillo
 Nymmerin oli kuoli, kun ne
 maistoi minä myrkkytoin' sai.
 Hän valhetta pelkää täällä, lampi
 vain tuo, siksi pöytäni taas Maijan
 luo. Sillo meidän Maija on piki
 perheeseen verraton, jos sinä suurenmat
 laivat oislaakipi vain Eino? en en
 kuoli laiv - Eino vain?

Kiviniemi 19/4-85.
 Järkäri Järvelin ja
 Lickranta.

Lumojen maa.
 1851.

Tuo lumojen maa, joka kuko-
 loihduillaan
 On Intian maa, jota en vo-
 taa kis luo Kangasen illai us-
 käy neitoset silloin
 Nuh kuulla he saa, sodan
 laulun rakkaan Inti, Ma pioni
 na kun
 tää, silloin
 alkun jaa.

in valtaa kaptee-
 suomalaisen mosat-
 tään kuiskaa tyttö
 itte keuraalunkaan
 Yksi su näkkäsi

Synkkä on syksyinen yö,
myrsky nuihkurana työ.
Nä kätösten kuu ympärilläin
louvit vakaat.

Jo kun vireen hauras laulu
käsissä on.

Paisa vaimen matka on tää,
mutt' koka armasta nää.
Kymmen' unelmat karku koton
maista rauhaa.
Näin valheittakanda meidänki jo saa.

Näin suo, suu.
Silloin.

Kunassa on
lavit oisaa
ruski lain -

Kiviniemi

Marssilaulu.

Uljat, nuori olen soturi, enkä
mikään valtakunnan suurin lais-
kuri. Ensimmäinen olen lemmes-
sä sekä rauhan aikana ja sodan
melskeessä. - Enhan mulla pieni
sivä tyttönen, joka mulle aina
tuopi sukkosen. Ja aina kun
sukkan antaa jalka stää, silloin
sillä kenraalinkin jalkojen jää.

2. Vaikk' ei ootakaan valtaa kapteenin,
sahan arvo suomalaisen mosat-
ranspatriin. Sentään kuiskaa tyttö
mulle näin, ei hän itse kenraalunkaan
vaihda isänsä lempettiin. Yks' on nähkään

jot se herrat mahtavat, tiedä juna-
huia sotamiehet halvimmat. Tunn-
tellessa arvot unhoittane, laiselaist
tompit raatii neiden suu.

Kirjelmä 18. 7. 1935

Jääkäri Luttanen H.

Mitä annsi nä laavat

Mitä annsi nä laavat, me
Kuntien kaapissa
Vaikka on tiedä kylläinkö
me ja muut nä paikat torkkoo ann

menetki ehkä kukaan ei
myöskään meidän
Täi kukaan ei kukaan
meidän, kukaan ei

Vaan kukaan ei annsi rantoja
paikka, kukaan ei kukaan
Hämeä! kukaan ei kukaan
kukaan kukaan

Kovero 8. 4. 1934.

Tähtien valossa

Tähtiterhain tuollopuolen matkan
määrä hämmöttöä
Tuskat elon nunnut mainit es =
stöä valsin pyrkisö (kulkisö)

Tuonne toivaan valsin tuoken,
annellisten haunille
Viitto haun kullotulet,
kuttuvasti kulkisö

Hetketes' valo himme neppi,
johtotähti matkojan
Ajistaa taas jo kirkkakaan min,
kälvetes' pilvien

Sunut tuskain, epäilysten
Viivotulet elon
Harhaan johtais', tahtois rullto,
toivan tultto sammuttö

Vaikka kulkee kourastellen, steen-
päin vain kuiturkein
Tähtitoivaan ikivalot, kirkkakaan min
jo kinnultö.